

Els cessants

La traducció simultània —a la lectura d'un text escrit en una altra llengua— exigeix uns bons coneixements idiomàtics, molta pràctica i una gran rapidesa de reflexos. Exigeix, també, si es volen evitar gaires entrebancs, haver-se plantejat prèviament, i haver-los resolt, molts dels problemes que inevitablement es presentaran en aquest difícil exercici. Sempre en sorgiran d'imprevistos, per als quals caldrà improvisar una solució, que més d'un cop no serà prou encertada, i per això cal una certa dosi de benevolència a l'hora de jutjar el treball dels qui s'arrisquen a fer aquesta feina.

Aquestes consideracions ens són suggerides per l'audició de les notícies en català radiades de Madrid estant. Cal convenir que són diversos els entrebancs que hom hi pot observar, però voldriem centrar el nostre comentari al voltant d'un únic punt, que es repeteix molt sovint perquè afecta una qüestió d'actualitat permanent: les personalitats oficials que cessen en el càrrec. Els locutors no saben pas com traduir el «cese», i se'n surten com poden, dient, simplement, el «cesse», amb una pronúncia semi-catalanitzada, o bé amb una catalanització violenta de la forma, el «cés», que encara fa més angúnia. Però en català no existeix cap post-verbal de cessar, del qual s'han obtingut, en canvi, dos noms derivats per mitjà de sufixos: cessament i cessació.

Recórrer a qualsevol d'aquests dos noms, tanmateix, no sembla pas cap solució òptima. El castellà mateix, potser abusa de la forma «cese», terme ambivalent i eufèmic; d'ús obligat i còmode en una època en què no es podia parlar de destitucions. Seria convenient, doncs, defugir aquest esquema rigid. I si pel context de la notícia era prou evident, optariem sense vacil·lar, segons cada cas, per destitució o bé per dimissió o renúncia. Un petit matís pot diferenciar, a més, dimissió de renúncia. La dimissió sol obeir, generalment, a una disconformitat, que no sembla que sigui la causa de la renúncia.

ALBERT JANE